

IMETAK

1.

Letos kad smo bili na odmoru
U brdima, činilo mi se da imam
Sve vreme sveta
I da upravo zato ne marim nimalo
Za svet, misleći da zauvek mogu
Bez njegovih opsena.

Noći su bile sveže,
Kroz prozor smo obliveni mesečinom
Gledali konje kako pasu; nisam mogao
Ni da zamislim ranije takav prizor,
Kao ni drugo: srdžbu vetra u stoletnoj šumi,
Penušanje vode na mahovini i stenju,
Strele četinara koje znaju da neće biti odapete.

Sve za mene beše novo: pomišljah
Da je sav život bio odmor, i lepo i mučno
Izuzeće. Ni sopstvene opsene
Ne stigoh da poznam.

2.

Naš sin je spavao čvrstim snom,
Umoran od svekolikih izazova poretka
Koji ga upoznaje i sriče.
Nije se budio, iako su psi,
Mahom pred zoru, zavijali u blizini,
Bolno i predano, kao da žale
Što nisu više vukovi.

A možda su to odista bili vukovi,
Oholi, veličanstveni kad tule,
I kad se prikradaju, kad kidišu.
Sigurni u svoje moći, gotovi da prezru
Nesuvisle imitacije.

Ne preti im preobražaj, vajna pitomost.
 Žale tek zbog nekoliko neumesnih
 Poređenja i izreka.

Oni su na vreme upoznali svet,
 Njušili ga i osmatrali,
 Krili se na rubovima.
 I naučili su da je najbolje biti vuk.

I onda kad imaš sve vreme sveta.
 I kad neko ima sve tvoje vreme,
 A svejedno mu je.
 Jer zna da neće postati ništa drugo.

LUKA

Hladni decembarški dani.
 Čitav niz novih zaborava, zgusnutih pomračenja:
 Na pločnicima led, na dlakama cakli se inje.
 U prodavnicama graja, osmesi i strast
 Trgovaca, slavlja u ukrašenim sobama.
 Odasvud mirisi pržene ribe.

I ovaj grad je luka, odavde se žuri,
 Ovde se pristaje, nevidljivi nas talasi
 Zapljuskuju i uznose.
 Imam li pravo na to penušanje,
 Jer sve što znam o plovidbama
 Naučio sam kao dečak, posle nisam jedrio,
 Niti se iskrcavao na topla ostrva; zalihe reči
 Namenjene domorocima, vetar je razneo.
 S mukom se prisećam i koje bih knjige
 Poneo u nepromočivoj kesi.

Uistinu, nigde nisam odlazio,
 Samo sam se, odustajući od zaborava, vraćao:
 U laži poraženih,
 U trepet poniženih i izbezumljenih,
 U jezu i bol u mirnim iskazima forenzičara.
 Tad lepa iskušenja života behu bezmalo
 Satrvena pepelom ili pljuskom smrti.

Da, smrt ima sve: i vatru i vodu, i vazduh
I ovo moje tlo, i ovaj na njemu led;
Sve je njeno, sve beše njeno.

Takve behu godine, mora biti i da sam ridao
Pred naletom pomračenih brojeva.
Stideo sam se, znam, posle svakog povratka;
Sad evo, nasmejan, kupujem sinu
Darove za praznike, slikovnice, bojice,
Da on iscrta popis naših otkućaja:
U tim bojama nikada nam neće biti tesno.

Čavrlja moja žena držeći me za ruku,
Radosna zbog trošenja ili bilo koje moći.
I ona dobro zna da smo suštinu užasa
Mogli da dotaknemo nikuda ne odlazeći,
Ne vraćajući se niotkud; u sebi.

I dotakli smo je, i sabili srž, tu, u tajnom kutku.
Dirati je ne smemo: neka je, neka je u nama.
Tek da za novo pristajanje ne bude mesta.

RITUAL PRILAŽENJA

1.

Popodne je onakvo kakvo i treba da je
Jesenje popodne: vetar frkti,
Kiša povremeno liči na izmaglicu.
Nema mesta ni za čuđenje ni za ushit.
Uporišta za kojima život poseže
Kad ga načne rđa, a lepota opadne,
Naglo kao lišće, daleko su odavde,
A telo, opet, veruje da ovde može sve.

Lep, savršen jesenji dan.

I grad je takav: miran i prazan,
Oblepljen lišćem; to i stabla
Kreću u izbornu trku.

I svet je lep uvek kad čeka ishode.
Da nam je više tog treperenja
U kome naše odluke
Postaju važne. Telu. Nekome.

2.

Samo je u crkvenom dvorištu gužva,
Kao i uvek kad su dani mirni i spokojni,
Podesni za sećanje i nadu.
Prilazi mi mlada, baš lepa žena,
Izbeglica je, i priča o ratu, o patnji,
Sve dok joj ne pružim traženi novac.
Razgovetan je i tečan njen govor,
Taj prisniji način zajedničkog jezika.

Bez zazora, ona se obraća svima:
Ženama koje pale sveće, muškarcima
Koji čekaju da urade isto.
Uvežban je ritual prilaženja,
Reči su bezbroj puta izgovorene,
Te reči koje mogu sve.

Pre nego što sam uspeo da joj se približim,
I kažem da sam već dao novac za nas,
Vidim da moja žena, držeći voštanice
Smerno kao olovke, pruža krupnu novčanicu
Osionim rečima koje hrane.
Neka, neka, i treba tako, pomislim.

3.

A moj sin koji žudno upija i govor
I okolne slike, siguran u mom naručju,
Kaže: Tata, daj meni paje,
Da i ja dam teti.

Neka, ima vremena, srećo,
Ima vremena, mili moj.

PUTOVATI

Lako je živeti,
Iskrsne kadikad u umu.
Onda kad prevlada se
Kakva nedokučiva nevolja:
Bolest koja prikuje telo;
Godine tiranije kad minu,
Zapisane zauvek u istoriji bolesti.

Lako. Lako. Tako pada sneg.
Vlažan. Topi se, ta voda
Kvasi moja stopala.

I znam da ništa me se ne tiče,
Ništa, nijedna izvesnost,
Nedoumice, svi ti sastojci prošlosti.
Ništa.

Samo da li autobus kasni,
Samo to: žurim da svijem se
Uz najmilije i zgrejem se uz njih.

A sneg pada, pada,
Kao da nije nastajao, snebivao se,
Kao da se nije plašio;
Kao da ništa drugo nije nikada
Ni činio: pada, pada,
I odmah biva preobražen.

Mora da je lako, bezmerno lako,
Tako putovati.